

Ordet første Gang under denne Behandling, udtalte jeg, at private og offentlige Kontorer, hvis Virksomhed er lokaliseret indenfor et vist Omraade i en By, bør være beskyttet ved Loven, og de maa kunne indbefattes under det Udtryk, som er brugt, og som fra forskellig Side er blevet kritiseret, nemlig Udtrykket „o. lign.“, idet dette Udtryk netop efter min Mening rummer saadanne Virksomheder, som er lokaliseret. Jeg maa altsaa skønne, at saadanne Virksomheder, som falder indenfor bestemte Omraader i en By, og som søges af et betydeligt Publikum, hjemmehørende i dette Omraade, med Hensyn til deres Kontorlokaler maa finde en lignende Beskyttelse ved Loven som den, der tilsiges Læger, Sagførere, Tandlæger af ganske den samme Grund.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem (Trier) mente, at det Forslag, han har stillet sammen med andre Medlemmer, ikke var af partipolitisk Karakter, og opfordrede derfor til Tilslutning fra alle Sider til dette Forslag. Det er det ærede Medlem jo berettiget til at anmode om, ligesom han ogsaa er berettiget til at formene, at det er et Spørgsmaal, som ikke deler politisk. Men det ærede Medlem kan jo dog ikke være uvidende om, at gennem dette Forslag binder man stærkere paa Forretningslokaleomraadet, end Tilfældet tidligere har været, for saa vidt angaar saadanne Forretninger, som benytter Butik med tilhørende Lagerrum og Kontorer, idet disse Lokaler modsætningsvis maa siges gennem den foreslaaede Bestemmelse at have faaet en ganske særlig Beskyttelse. Derfor bliver den Delingslinie, hvorefter denne Sag skal afgøres, i Virkeligheden den, om man ønsker Huslejelovgivningen stærkere skærpet, om man ønsker hele dette Omraade mere stivnet, end Tilfældet hidtil har været, eller om man ønsker i saa høj Grad, som Forholdene gør det muligt, at nærme sig til frie Forhold. Og det Billede, som denne Afstemning vil give, vil derfor være Billedet af, hvem der nærer Ønske i den ene eller i den anden Retning.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa de af det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) fremsatte Bemærkninger. Jeg kan ikke skønne, at det ærede Medlem har Ret, naar han siger, at en Kommune ikke blot skal sørge for sine egne husvilde, men at den ogsaa skal skaffe Bolig til saadanne husvilde, som maatte være kommet ind fra andre Kommuner. Jeg skønner ikke, at denne Betragtning er rigtig, og derfor kan jeg heller ikke skønne, at det er rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at saaledes

som Loven nu foreligger, opfordrer den indirekte Kommunerne til at afvise de husvilde. Saaledes som den nu foreligger, kan den maaske i visse Tilfælde opfordre en Kommune til ikke at tilvejebringe Bolig for husvilde, indflyttede i Kommunen, men hjemmehørende i en anden Kommune; men derigennem sker der i og for sig ikke den paagældende Kommune nogen som helst Ulykke, og om den Familie, som er saaledes stillet, at den overhovedet ikke kan skaffe sig Bolig, ikke ogsaa til syvende og sidst er bedst tjent med at vende tilbage til den Kommune, i hvilken den hører hjemme — ja, derom kan der naturligvis diskuteres, det ærede Medlem kan have sin Mening, andre Medlemmer kan have en anden Mening. Men hele dette Forhold synes mig ikke at berettige til ved en Lejlighedslovgivning som denne i omfattende Grad at tilvejebringe ændrede Regler med Hensyn til de Rettigheder, som knytter sig til Ophold.

Det ærede Medlem sluttede med at sige, at han maatte forekomme sig selv imbecil, hvis han henfaldt i Beundring for de Forslag, der her er stillet fra min Side. Maa jeg have Lov til at sige til det ærede Medlem, at hvilken Opfattelse han har af sig selv, kan andre jo ikke have nogen Indvirkning paa — jeg tror ikke, at mange Medlemmer i denne Sal har opfattet det ærede Medlem som imbecil hverken i denne eller andre Sager. Naar det ærede Medlem ikke mener at kunne henfalde i Beundring for de Forslag, som er stillet fra min Side, maa jeg sige, at dette har jeg heller ikke noget som helst Krav paa, men jeg føler mig dog ogsaa sikker paa, at det ærede Medlem er rede til at erkende, at selv naar han fremsætter et Forslag saa vel gennemtænkt, som han mener, dette er, kan det ikke forpligte andre til at stemme for det, for slet ikke at tale om at falde i Beundring for det.

Steincke: Den højtærede Indenrigsminister er, og med Rette, blevet saa forbavset over at høre mig bruge Udtrykket „imbecil“ i Forbindelse med mig selv, at han ikke har hørt, hvad jeg egentlig sagde. Jeg satte aldeles ikke Ordet „imbecil“ i Forhold til mit eget eller andres Forslag, nej, jeg sagde, at hvis man som Hovedstadsrepræsentant stemmer for det andet Forslag, saa viser man en saadan Tillid, en saadan Troskab overfor Partipolitik i Karikatur, at jeg maatte være noget imbecil, hvis jeg beundrede den. Det er noget helt andet, at man i et Spørgsmaal som dette